

потъмнѣ и земля-та са потърси отъ основаніе-то си, сичко-то сострадаеше съ оногова, кой-то е сичко създалъ! Господи кой-то си своеволно пострадалъ за насъ, слава тебе.“

Тъй гласи една стихира, а друга и отговара: „страшна и славна тайна са види днесъ: допиратъ са до оногова, кой-то не може да са пофани; вързватъ оногова, кой-то отвърза Адама отъ клетвъ-тъ; кой-то испытъва сърца-та и утробы-тъ, неправедно са испытва; въ тъмницѣ е затворенъ онзи, кой-то е затворилъ безднѣ-тъ; предъ Пилата стои онзи, предъ когото съсъ страхъ стоѣтъ небесни-тъ сили; рѣка-та на створеніе-то вѣе створителя; на кръсть са осъждава съдѣла-та на живи-тъ и мрътвы-тъ; въ гробъ са полага, кой то е развалилъ адъ! Незлобивый господи, кой-то сичко претърпѣвашъ родо, и сички-тъ избавашъ отъ клетвъ-тъ, слава тебѣ!“

На париміи-тъ пророцы-тъ: Мойсей и Исаїа излѣзватъ като на нѣкоѣ дѣховнѣ распрѣ, казѣ-ющи единъ-а неисказаннѣ-тъ славѣ а другій-а не-исказанно-то порѣганіе господне; но и двѣ-тъ тѣ, кои-то са само видѣтъ, че не могатъ да са сложѣтъ, гдѣтъ са въ тока, дѣто същество-то божіе не може да са постигне, защото нашъ-а ограниченный разумъ не може да постигне нито порѣганіе-то нито славѣ-тъ господнѣ, ами само отдалечъ може да ѣ гледа съ страхъ мзлчешкомъ, както е правилъ Мойсей, кога-то молилъ господа, да му покаже славѣ-тъ си, ачи (ако и да е отъ